

Knud Thomsen: Jeg skal ikke ved denne genfremsættelse opholde mig ved de to små lovforslag, men alene fremsætte nogle betragtninger, som kun delvis er gentagelser af tidligere betragtninger vedrørende den egentlige patentlov.

Ud over en naturlig ajourføring af dette vigtige lovområde bærer det fremsatte lovforslag klart præg af to målsætninger. Den ene målsætning har været at gennemføre en nordisk patentordning, og den anden målsætning har været at overvinde den vanskelighed, der præger patentvæsenet overalt i verden, nemlig det forhold, at teknikkens og forskningens udvikling i så overordentlig grad har forøget antallet af patentansøgninger, at det undersøgelsesarbejde, der går forud for udstedelsen af et patent, er blevet stærkt belastende og meget langvarigt, ofte flere år.

Lovforslagets fædre har ment at løse begge opgaver på én gang med den form for nordisk patent, der omhandles i kapitel III, og som tilsigter en arbejdsdeling ved at lade de nordiske landes patentdirektorater kunne udstede patenter med gyldighed også i andre nordiske lande. Jeg har sagt før, og jeg gentager her, at jeg ikke er nogen beundrer af den vej, man er slået ind på. De nationale patentinstitutter opretholdes fuldt ud, ikke én embedsmand bliver overflødig gennem rationalisering.

Derimod åbner det system, der foreslås, døren på vid gab for udlandets adgang til det nordiske patentmarked uden gensidighed. Mellem komiteerne, den nordiske komité og erhvervslivet, har der været strid om, i hvilken grad den foreslåede ordning for nordiske patenter vil forøge antallet af patentansøgninger. Patentdirektoraterne mener ca. 10 pct., erhvervslivet betydelig mere. Det skal jeg gerne lade ligge, men det er anerkendt, også ved fremsættelsen i sidste folketingsssamling, at antallet af udstedte patenter med gyldighed også for Danmark vil blive tre- à femdoblet, samtidig med at det står fast, at 70 pct. af udstedte patenter i Danmark tilhører ikke-

nordiske patentindehavere. Dette er et forhold, der ikke alene vedrører dansk erhvervsliv og dets konkurrenceforhold til det udenlandske erhvervsliv, men også et forhold, der i høj grad vedrører den danske befolkning.

Det står samtidig fast, at det foreslåede system for et nordisk patent ikke kan udvides internationalt, f. eks. intereuropæisk. Vi kunne jo ikke tænke os heroppe, at lade nogle af EECs nuværende lande udstede patenter efter deres egen forprøvning med gyldighed for Danmark. Samtidig medfører det foreslåede system for nordiske patenter, at patentlovene i de 4 nordiske lande nødvendigvis og med tvingende konsekvens må være fuldstændig ens og identiske, da hvert enkelt land jo skal kunne udstede patenter, der gælder for de andre. Dette medfører, at de hidtil gældende undtagelsesbestemmelser for patentering bortfalder. For læge- og næringsmidler sker det efter en overgangsperiode, som ministeren kan bestemme, mens derimod patenter på fremgangsmåder til fremstilling af levnedsmidler straks vil blive tilladt efter lovens eventuelle gennemførelse, tilladt i dette levnedsmiddelproducerende land, som aldrig har kendt til patenter på dette område.

Disse uheldige virkninger er under det 15-årige forarbejde gang på gang blevet fremhævet fra erhvervslivets side, men det har været umuligt at råbe komiteerne op, og jeg beklager at måtte sige, at forslaget, som det foreligger, bærer et umiskendeligt præg af synspunkter, der alene er udgået fra patentdirektorater og andre embedskredse, ikke nødvendigvis alene her i landet, synspunkter, der er forankret i et for 15 år siden indtaget standpunkt, og som har medført, at man så sandelig ikke har savet den gren over, på hvilken patentdirektoraterne sidder, men at man så sandelig heller ikke har opnået nogen som helst form for rationalisering, og at man uden gensidighed udleverer det danske patentmarked mod det samlede erhvervslivs protest og uden i disse mange år at have villet lytte til